

Heinrich Rahn

Rector Universitatis Rostochiensis, Henricus Rhane, I.U.D. & Profess. P. Ad Exequias Quas ... Catharinae Korffes/ Coniugi suavissimae Moestißimus maritus hodie parat, Cives suos ... vocat

Rostochi[j]: Kilius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771915330>

Druck Freier Zugang

Rhane, H.

in

C. Korff.

Rostock, 1638.

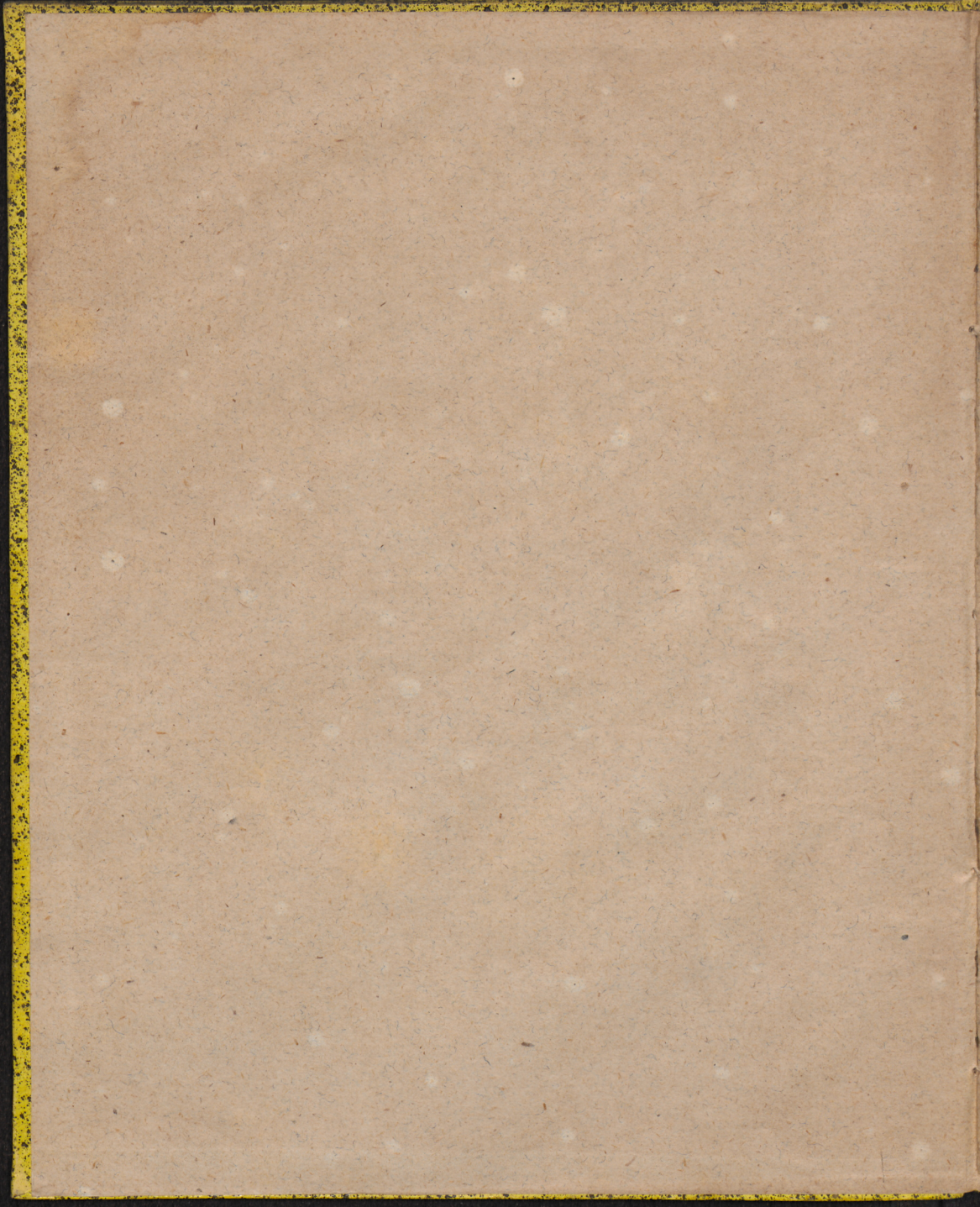

RECTOR
Universitatis Rostochiensis,
HENRICVS RHANE,
J. U. D. & Profefs. P.

AD EXEQVIAS

Quas

Fœmina pud. ciffima

CATHARINÆ

Rorffes/

Conjugi suaviffimæ

Mœriffimus maritus hodie parat,

Cives suos in ædem D. Jacobi ad ho-
ram mediatam primam serio & di-
ligenter vocat,

ROSTOCH!,

Literis NICOLAI KILIL Academ. Typograph.

ANNO M DC XXXVIII.

NON satis erat, Academiae
Cives, ut Parentem in lu-
ctu haberet, ut amitteret
Socerum; domi quoque fu-
nestus esse debebat Præstantissimus
atque Eximius Vir Dn. M. JOACHIMUS
DASENIUS, Universitatis nostræ &
Reverendi Concilii Secretarius fide-
lissimus. Ut ut enim consanguineorū
clades probissimum quemque non
mediocriter afficiant, & sicuti bono-
rum, ita etiam deterioris fortunæ he-
redes nos ac participes esse conve-
niat; nescio tamen, quomodo cetera
quidem omnia conjugum intuitu
non nihil aliena, & quicquid illos af-
fligat, id familiare demum ac dome-
sticū à nobis habeatur. Tanquam ejus
rei causas ignorare vix possumus, cū
insita omnium naturæ vis ad sui amorē
unum-

numquamque stimulet, nec prius ab
conservatione ejus, quod quisq; est,
dimittat, nisi ipsa simul divortium fa-
ciendo, ultimū finē attulerit. Et qui-
dem si quis nostram conjugum repu-
tet conditionem, quomodo ad gloriā
Creatoris facti, propter eandem ma-
ritati sumus, illi tum obscurum esse
non potest, quod nostrū sit nemo
totus, nisi alterā simul parte censea-
tur, quæ ex matrimonii lege ac man-
dato sibi debetur. Mas enim & foemi-
na sic homo facti sunt, ut absq; iis ne-
mo mortalium homo futurus esset.
Isto præcipue argumento, ut, quicun-
que deinceps societatem illam coi-
rent, par quoddam indivisum, eaque
unitate censerentur, quæ solius divi-
ni esset arbitrii, nullaq; humana po-
testate teneretur. Tanto arctiori vin-
culo,

culo, quia natura simul respondeat,
& in commune duorum consortium
animos corporaq; conglutinet. Ut
quemadmodum duorum una caro
est, ita in una carne unus duorum
animus, idem utriusq; nolle ac velle,
idem agere ac pati fit. Quæ quidem
admirabilis propensio, digito im-
pressa Creatoris, id, quod supra dixi-
mus, omnino efficiat, ut neutra pars
se absolutam existimet, utraq; in al-
teram promineat, veluti ad corporis
constitutionē principia intime con-
veniunt, maximoq; naturæ arcano u-
num sunt. Inde ergo amor duorum
inter se, & eo ipso quod mutuus est,
intra complexionē maximus & de-
mum perfectus. Dum alteri quæq;
pars, quod sui boni est, impertit, &
absq; illa communicatione, nec bo-
num

num senec quicquam possidere intelligit. Ipsa
unione indigentiam utriusq; mutuam & sum-
mam consensionem, & communia inter se o-
mnia perficiante. Quid ergo mirum sit, quod
cetera omnia, etiam quæ ortum nobis dedere, &
extra nos & quodammodo aliena sint; cum a-
more unius, & naturali in istam sui partem incli-
natione, exire jus ac fas sit. mulierem ex Genito-
ris domo simul & potestate, Viro autem Pater u-
nâ ac Mater relinquendi sint, ut uxori demum
sua adhærere possit? Quænam enim liberorum
ac Parentum inter se commercia sunt, quam-
pietatis & officiorum? Et quomodo jam non
divisa utrinque est sollicitudo ac cura, post-
quam in thalamum concessimus? Amat filiam
pater ac bene vult; ut beneficiat, à Genero exi-
git, etiam mercede conducit, & viro sibi successo-
rem dat, tutorem præstituit, potestati eximit;
marito totam locat donatq;. Filius contra sic
amando petgit, ut, quos è præcepto nunquam
non honorare potest ac colere, eos à mundi ori-
gine, ac primo omnium instituto, carni suæ post-
ponat. Qua ut nihil in posterum sibi propius
esset atque interius, corporis eum separare com-
mercium primo, post assuefacere uni velut sibi,
totumque in ejus amorem convertere debebat.

Hoc

Hoc ergo est, Academiae Cives, quod cetera quidem tam alte in animum non demisit Vidui nostri moestissimi, quaecumque ei ab Soceri, quocum conjunctissime vixit, repentino obitu, quaecumq; etiam ab genuino parente, quem impense amat, in posterum accidere posse videantur; postquam unicum istud rerum omnium, quas mortales tenet atque possidet, omni pretio majus, alteram sui partem, se veluti dimidium amisit, in charissima quondam uxore, CATHARINA. Quae cum modico tempore, sex duntaxat per annos, tam multis sibi cognita perspectaque vicibus, recenti simul & ob id tenerissimo amore haberetur, debuit omnino tantum vulnus infligere, quod obligari haecenus non potuerit. Desiderio ac contemplatione omnem geminante aegritudinem atq; animi angustias. Quippe qui nihil in ea repererit, quod non eximio ac singulari olim amore, nunc quia tam praepropere abreptum sibi excussumq; est, majori luctu dignum sit. Nata enim iis parentibus, quos diligere quisquis ac colere debebat, iis autem praedita virtutibus, quae precium non invenirent, quia excederent; consummaram felicitatem afferre cum dote sua omnino videri poterat. Quid fuit Reverendo & Doctissimo, Dn. M. JOHANNES CORFINIO, quem

quem nuper extulimus, venerandi Ministerii Se-
niore & Ecclesiae ad D. Jacobi & S. Crucis, aut
fidelius aut ex morum honestate & candore pro-
batus? Quid ELISABETHA, Magni illius Theo-
logi, Professoris ac Superintendentis quondam,
apud nos, Dn. D. SIMONIS PAULLI filia, in
sexu suo laudatus? Atqui iis parentibus prid.
Cal. Febr. ante annos XXIV, nata, Christoq; in-
serta, non poterat moribus atque animo alia esse
filia, quam & nascendo acceperat, & obfirmave-
rat accrescendo. Quapropter nec aliam sibi le-
gendam ratus noster DASENIUS, experiundo
didicit, quam bene vota cesserint, postquam tan-
tam animi consensionem, obsequium & integri-
tatem offendisset. Tanto sollicitior, si quando
male haberet, & in omnes partes anxius, um nup-
per ex ascite decumbere inciperet; quo minus
sibi, quod tandem necesse fuit, istam pretiosissi-
mae rei jacturam faciendam esse intelligebat. In-
primis ab eo tempore, ex quo mater facta, obli-
des amoris caelo terraque jam marito dederat,
GEORGIUM-ALBERTUM superiorum fidei an-
te triennium commissum, ELISABETHAM pri-
mogenitam, sibi superstitem, Parenti in solatiū
& pignus relictam. Ipsa haec funestissima tem-
pora, si unquam aliās, nunc communium peri-
culorum

eulorum sociam ac levamen requirebant, ut geminatus ille animorum vigor adversus mortalitatem securius utrinq; , maritum inprimis, & familiae suae caput, tueretur. Sed pervicit morbi vis tenerumq; corpus, ipsa foecunditate grave sibi ac molestum , cum ceteris viribus sic prostravit, ut diuturnitate quoq; auxerit, & post XX, ægrotationis septimanas, die XII. Septembr. summa nocte, finē, inter CHRISTI simul & mariti brachia placidissime afferret. Hæc sunt Academiae Cives, quæ vos cum primis adhortari possunt, ut solatium viduo ex vobis afferre , ultimumq; uxoris honorem augendo frequentandoq; demereri vos cupiatis. Quod quidē ego à vobis simul spero, & postulo. Ipsi B. V. P. P. XIV. Sept. A. Chr. M DC XXXIIX.

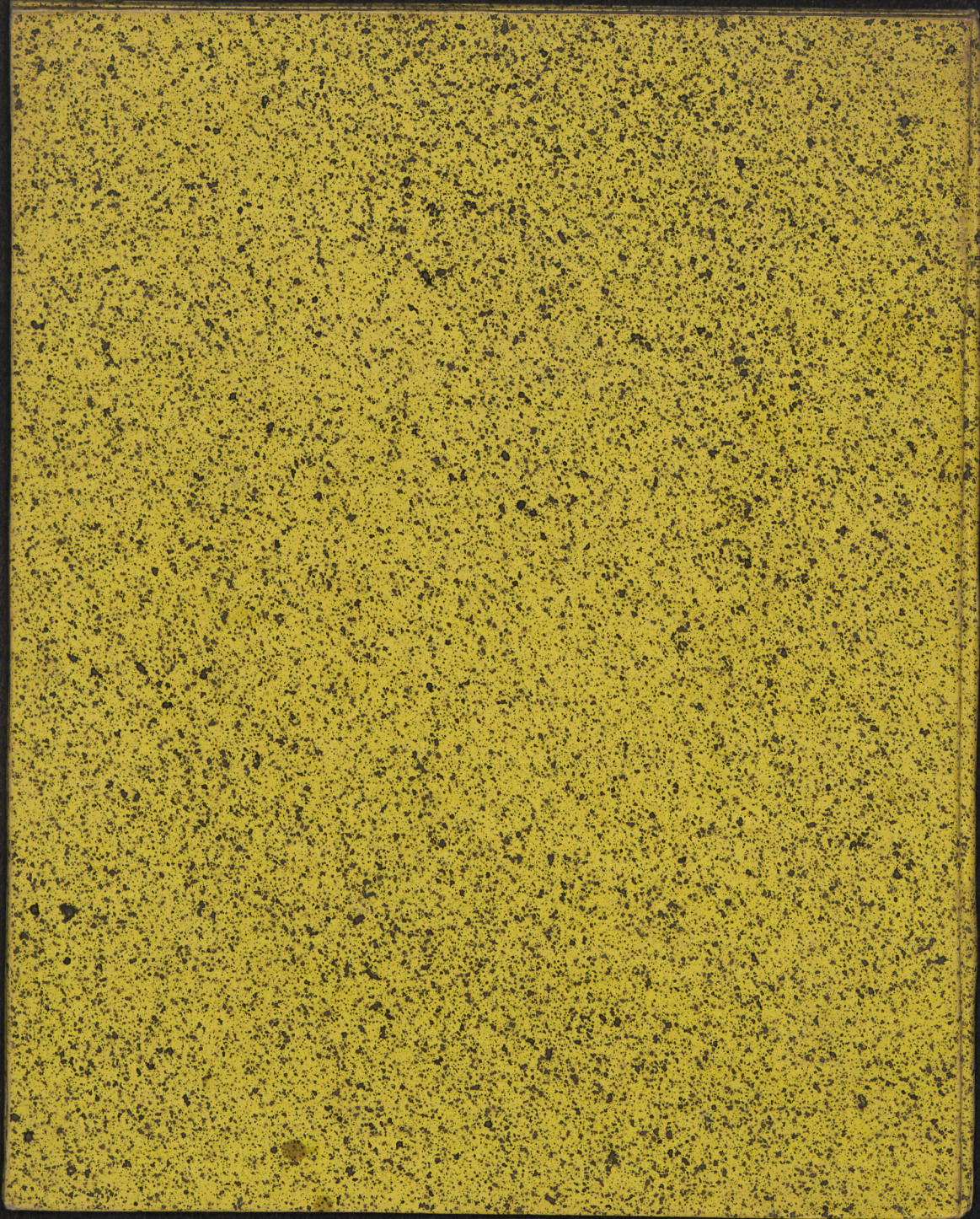

num senec quicquam possidere in
unione indigentiam utriusq; mut
tam consensionem, & commun
mnia perficiente. Quid ergo miru
cetera omnia, etiam quæ ortum nol
extra nos & quodammodo aliena
more unius, & naturali in istam sui p
natione, exire jus ac fas sit muliere
ris domo simul & potestate, Viro a
nà ac Mater relinquendi sinr, ut ux
sua adhærere possit? Quænam eni
ac Parentum inter se commercia s
pietatis & officiorum? Et quomo
divisa utrinque est sollicitudo ac
quam in thalamum concessimus?
pater ac bene vult; ut benefaciat, à
git, etiam mercede conducit, & viro
rem dat, tutorem præstituit, pote
marito totam locat donatq;. Fili
amando petgit, ut, quos è præcepto
non honorare potest ac colere, eos à
gine, ac primo omnium instituto, ca
ponat. Qua ut nihil in posterum
esset atque interius, corporis eum se
mercium primo, post assuefacere ut
totumque in ejus amorem convert

